

تنگ

۴۰۰

در دستانتما عیار
کشورهای موفقیت

پرفروش‌ترین اثر نویسنده‌ی نیویورک تایمز
لینکلن پیرس ← نسترن فتحی

فصل

۱

تعریف از خودم نباشد، ولی خب چه می‌شود کرد؟ رئیس شدم؛ آن هم رئیس خفن‌ترین انجمنی که تا حالا تووی مدرسه تأسیس شده.

مسئله حل کنان

یه مشت کله تخم مرغی که توو کلاس کامپیوتر می‌یلکن و واسه تفریح، مسئله‌ی سخت حل می‌کنن!

می‌میرم واسه مساحت دایره‌ها

دلیل به دردخور بودن

تابلو نیست؟

ستارگان صحنه

مخصوص بچه‌هایی که توهم‌زدن قراره در آینده خواننده بشن

دلیل به دردخور بودن

همین جور یه سره دان توو جمع آواز می‌خونن بلکه یکی کشفشون کنه!

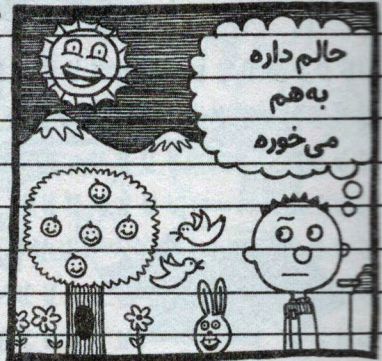
بلد نیستن بخونن!

خوشگل سازان مدرسه

درست همین که شنیدید!

دلیل به دردخور بودن

ظاهراً به همون نقاشی‌های بیخود درو دیوار دستشویی پسرا توو طبقه‌ی دوم می‌گن خوشگل سازی!

اسم رسمی ما این است: انجمن کمیک مدرسه‌ی ۳۸، اما خودمان بهش می‌گوییم: کمیک‌بازها. هر چهارشنبه بعد از مدرسه جمع می‌شویم تووی کلاس هنر و دور هم کمیک می‌کشیم تا وقتی که سرایدار بیرونمان کند. انجمن ما با یک فاصله‌ی زیاد، از همه‌ی انجمن‌های مدرسه بهتر است. باور نمی‌کنید؟ پس یک نگاهی به این فهرست بیندازید.

با مسئولیت خودتان... عضو این انجمن‌ها بشوید!

بافندگان

چنتا دختر (پسرا هم می‌تونن عضو بشن

ولی بیاین واقع بین باشیم!) که دوست دارن بافتنی کنن!

دلیل به دردخور بودن

واقعاً این همه لباس بافتنی بی‌بریخت توو دنیا بس نیست؟

جمل و جادوبازان

مخصوص بچه‌هایی که جدی جدی توو هیروت سیر می‌کنن!

دلیل به دردخور بودن

آخه کی گفته پوشیدن حوله‌ی حموم و ادای جادو گرا رو توو حیاط مدرسه درآوردن. به آدم قدرت جادویی می‌ده؟

